

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΪΚΕΥΣΙΝ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ", ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

ΙΔ'.

ΟΤΕ μονάχα η Μαργαρίτα γύρισε και κύταξε τόν Φάουστ.
Τόν κύτταζε μερικές στιγμές κ' έπειτα τὸ πρόσωπό της φωτίστηκε ξαφνικά και λόγια χαράς ξέφυγαν ἀπὸ τὸ στόμα της.
—Σὺ εἶσαι! φώναξε. Νά, οὐ εἶσαι! Ἐρρίκο, ἀχ! Ξαναπές μου τὸ πάλι!...
Ἔπεσε μὲ παραφορά στὴν ἀγκαλιά του, καί, μέσα στὰ δάκρυα καὶ στὰ ἀναφυλλή-γά της, ἐπνευμάθισσε:

—Αὐτός!... Αὐτός!... Ποῦ εἶνε ἡ πίκρες μου πειά; Ποῦ πήγαν τῆς φυλακῆς οἱ τρό-μοι; Σὺ εἶσαι!... Καὶ ἔρχεσαι νὰ μ' ἐλευθερώσης! Ἄ! Σώθη-καί πειά!...

Μὰ ἡ χαρά, ποῦ τὴν εἶνε κυριεύσει τώρα, ἦταν τόσο τρελλή, ὅσο καὶ ἡ προηγούμενη ἀπελπισία. Ἡ ἀλλοφροσύνη της ἐξακο-λουθοῦσε, τὸ ἄμοιρο πλάσμα σπαρταροῦσε δλοένα καὶ καμιά ἀχτίδα δὲν εἶχε φωτίσει ἀκόμη τὸ σκοτεινιασμένο λογικὸ της.
—Σὺ εἶσαι! ἐπανέλαθε. Νά, ὁ δρόμος ποῦ σὲ εἶδα γιὰ πρῶ-τὴ φορά!... Νά, κι' ὁ κήπος ὅπου σὲ περιεμάει ἐγὼ καὶ ἡ Μάρθα!...

Εἶχε καρφώσει τὸ δέλεμα της ἀπέναντι, στὸν μουχλιασμένο τοίχο τοῦ κελλιοῦ της καὶ νόμιζε πὼς ξανάθλιπε τῆς ὥραιες εἰ-κόνας ἀπὸ τῆς μέρες τῆς εὐτυχίας της.
Μὰ ἡ ἀγωνία ἐσφίγγε τώρα πῶς πολὺ τὴν καρδιά τοῦ Φάουστ. Δοκίμασε ξανά νὰ λύσει τῆς ἀλυσίδες της καὶ νὰ τὴν τραβήξῃ.

—Ἐλα! τῆς ξαναφώναξε. Ἔλα μαζί μου! Νά φύγουμε!...
Μὰ ἡ Μαργαρίτα τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια καὶ τὸν ἐμπόδισε.

—Ὡ! μείνε, μείνε ἀκόμα! τοῦ εἶπε ἰκε-τευτικά. Μοῦ ἀρέσει τόσο νὰ εἶμαι κοντὰ σου!

Καὶ ἔπεσε ξανά στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φιλοῦσε καὶ τὸν χαίδευε, πότε μὲ ἔ-φερε, πότε μὲ μιά ἡρσημὴ κατάνυξι, ποῦ ἔ-φερνε δάκρυα στὰ μάτια τοῦ Φάουστ.

—Βιάσου! τῆς φώναξε πάλι αὐτός. Θά πληρώσουμε ἀκριβὰ τὴν ἀργοπορία σου.
Προσπάθησε ν' ἀποιακρόνη τὰ λεπτὰ τῆς χέρια, ποῦ ἦσαν δεμένα τριγύρω στὸ λαιμό του, μὰ τοῦ κάκου. Ἡ Μαργαρίτα σφιγγόταν περισσότερο ἐπάνω του.

—Πῶς; τοῦ ἔλεγε κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν φιλῇ. Δὲν μπορεῖς πειά νὰ μὲ φιλῆς; Καλέ μου, τόσο λίγο λείπεις ἀπὸ κοντὰ μου καὶ ζέχασες κιόλας νὰ μοῦ χάριζης τὰ φιλιά σου;... Γιατί μὲ πιάει τρόμος μέσα στὴν ἀγκαλιά σου, ἐμένα ποῦ ἔλλοτε μοῦ ἀνοίγαν τὸν οὐρανὸ τὰ λόγια καὶ ἡ ματιά σου καὶ μ' ἐπνιγαν τὰ φιλιά σου, τὰ γλυ-κά; Φίλησέ με λοιπόν, ἐμπρός! Φίλησέ με, γιατί ἀλλοιῶς, θά σὲ ξαναφιλήσω ἐγὼ...
Κόλλησε ξανά, μὲ παραφορά, τὰ χεῖλη της ἐπάνω στὸ δικὰ του. Μὰ τὴν ἴδια στιγ-μὴ ἀποτραβήχθηκε καὶ τὸ πρόσωπό της σκοτεινίαισε ξανά:

—Ἀχ! εἶπε. Τὰ χεῖλη σου εἶνε κρῦα, θουθά... Ποῦ τὴν ἀφι-σεσ τὴν ἀγάπη σου; Ποῖος μοῦ τὴν πήρε;
Καὶ παραπονεμένη, γύρισε ἀλλοῦ τὰ μάτια της.
—Ἐλα! τῆς φώναξε πάλι μὲ ἀγωνία ὁ Φάουστ. Ἔλα λοιπόν, θάρρος, χρυσή μου! Χίλιες φωτιές μπορούν νὰ μὲ κάψουν γιὰ χάρι σου. Ἄλλά, ἀκόλουθα με! Αὐτὸ μονάχα σὲ παρακαλῶ!

Ἡ Μαργαρίτα καρφώσε τὰ μάτια της ἐπάνω στὸ πρόσωπό του. Μιά περαστικὴ ἀμφιβολία πέρασε ξαφνα ἀπὸ τὸ φουρτου-νιασμένο λογικὸ της.
—Σὺ εἶσαι; ψιθύρισε. Σὺ εἶσαι; Δὲν κάνω λάθος...
Ὁ Φάουστ ἀγαναίσθησε. Τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά, ἔφερε καὶ πάλι τὰ χέρια στὰ δεσμά της γιὰ νὰ τὰ λύσῃ. Ἡ δυστυ-χισμένη πήρε τότε μιά πολὺ θλιθερὴ ἔκφρασι.

—Ἄ! ἀνεφάνησε. Λύσεις τὰ δεσμά μου, μὲ σφίγγεις ξανά στὴν ἀγκαλιά σου... Πῶς δὲν γροῖζεις μὲ φρικτὴ τὸ πρόσωπό σου ἀπὸ μὲνα; Ξέρεις καλά, χρυσή μου, ξέρεις καλά σὲ ποῖαν χα-ρίζεις τὴ ζωή;
Τὰ χαρακτηριστικὰ της πήγαν μιά ἔκφρασι ὑπερτάτης φρι-κης. Σπαρακτικὴ κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στήθος της.
—Ἄ! ἐκράυαζε. Τὴν ἰμπερξ μου τὴ σκότωσα! Καὶ τὸ παι-δί μου τὸ ἐπνιέα! Ἦταν δικό μου καὶ δικό σου, νά, καὶ δικό σου τὸ παιδί!...

Ἡ φωνὴ της εἶχε θραχνιάσει τρομαχτικά.
—Εἶσαι σὺ λοιπόν; ἐπανέλαθε, ἀλλοῦζοντας τόν. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω... Δὸς μου τὸ χέρι σου... Ὅχι, δὲν εἶνε δνειρο, εἶ-νε τὸ χέρι σου τὸ ἀγαπημένο... Μὰ εἶνε ὕγρὸ! Σ' κοτούσε τὸ λοι-

(Ὁ ἄνθρωπος ποῦ πούλησε στὸν Διάβολο τὴν ψυχὴ του)
πὸν, θαρρῶ πὼς εἶνε αἷμα. Ἄχ, εἶπε μου, τί ἔκανες; Βόλε στὴ θήκη τὸ σπαθί σου, σὲ ἰκετεύω!...

Παραμιλοῦσε. Τρομαχτικὴς ὄπτασις περνοῦσαν ἐμπρός της, ἡ μιά μετὰ τὴν ἄλλη, ἡ μιά φριχτότερη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Τοῦ κά-κου ὁ Φάουστ προσπαθοῦσε νὰ τὴν συνεφέρῃ.

—Σὶπα! τῆς φώναξε, κυριευμένος κι' αὐτός ἀπὸ φρίκη. Τὰ περασμένα ξεχασμένα! Μὲ πεθαίνεις ἔτσι!...

Ἡ φωνὴ τῆς Μαργαρίτας εἶνε ξαφνα ἀπάλη καὶ μιά γλυ-κειὰ χλωμάδα ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπό της.

—Ὅχι, εἶπε, δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃς ἐσύ! Μὰ, θὰ σοῦ πῶ γιὰ τούς τάφους καὶ πρέπει νὰ φροντίσης γι' αὐτοὺς αἴριο, μόλις ἐμπήσης. Τὴν πρῶτὴ θέσι, δώστε τὴν στὴ μητέρα μου... Ὁ ἀ-δελφός μου νὰ εἶνε ἐντέλως κοντὰ της... Ἐμένα, λίγο παρῶμε-ρα, ὄχι ὅμως πολὺ μακριά, καὶ τὸ μικρὸ μου στὰ δεξιά μου, μὰ ὄχι κοντὰ μου! Νὰ ἀναπαύομαι πλάι σου, θάμοῦ ἦταν μιά γλυκειὰ εὐτυχία, ἀλλὰ δὲν μπορῶ πειά νὰ τὴν ἔχω... Κάθε φο-ρὰ ποῦ θέλω νὰ σὲ πλησιάσω, ποῦ φαίνεται πὼς μὲ διώχνεις μακριά σου. Καὶ μ' ὄλα ταῦτα εἶσαι σὺ καὶ ἡ ματιά σου ἔχει τόση τρυφερότητα καὶ καλωσύνη!...

—Ἀφοῦ τὸ καταλαθαίνεις πὼς εἶμ' ἐγὼ, ἔλα λοιπόν! φώναξε ὁ Φάουστ μὲ ἀπόγνωσι.

—Ἔξω;

—Ναί! Στὴν ἐλευθερία!

—Ἔξω εἶνε τὸ μνημῆ! Εἶνε ὁ θάνατος καὶ μὲ παραμονεύει!

Ἄχ, Ἐρρίκε, ἂν μποροῦσας νὰ σ' ἀκολουθῆσαι!...

—Μπορεῖς, ἂν θέλεις. Ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς σου εἶνε ἀνοιχτή. Δοκίμασε νὰ τὴν σηκώσῃ, μὰ ἐκείνη τὸν κράτησε.

—Δὲν τολμῶ... τοῦ εἶπε. Καμιά ἐλπίδα δὲν μοῦ μένει πειά. Τί μ' ὄφελει νὰ φύγῃ;

—Ἔξω, μὲ παραμονεύουν. Ἐπειτα, εἶνε τό-σο ἄθλιο πρᾶγμα νὰ ζητιανεύω καὶ νὰ χῶω τόσο θᾶρος στὴν ψυχὴ μου!

—Μὰ ὄχι! Ποῖος σοῦ εἶπε πὼς θά δυ-στηρίσης; Θάσαι ἐγὼ μαζί σου!

Τὴν φτωγὴ κόρη τὴν ἔκαε τώρα ὁ πυ-ρετός. Τὰ μάγουλά της εἶγαν γίνεαι κακα-κόκκινα. Τῆς ἦρθε μιά ἔξαφι τρομερὴ. Ἐκανε μιά ξαφνικὴ κίνησι πρὸς τὰ ἐ-μπρός, ἄπλωσε τὰ χέρια της καὶ λόγια σπαρακτικὰ θῆγχαν ἀπὸ τὸ στόμα της:

—Γρήγορα! φώναξε, γρήγορα! Τρέξε καὶ ὁσοῦ τὸ αἰοιρο τὸ παιδί σου! Πηγαί-νε, πάρε τὴν ἄκρη τὸ ρυκί!... πέραν τῆ γέφυρα... μέσα στὸ δάσος, ἀριστερὰ στὸ φράχτη, ποῦ εἶνε ὁ θάλατος... Ἀρπάξέ το γρήγορα, ἀνεβαίνει στὴν ἐπιφάνεια, σα-λεύει ἀκόμα... Σῶσε το! Σῶσε το!

—Ἐλα στὰ σύγκαλά σου! κραύαασε ξανά ὁ Φάουστ. Ἐνα θῆμα, καὶ εἶσαι ἐ-λεύθερη!

Μὰ ἡ φτωγὴ Μαργαρίτα ἐξακολουθοῦ-σε, μὲ τὴν ἔξαφι της, νὰ παραμιλῇ.

—Τουλάχιστο, ἔλεγε, νὰ εἶμαι περᾶς τοῦ θουνοῦ!... Ἡ μητέρα μου εἶνε ἐκεῖ, καθισμένη σὲ μιά πέτρα. Ὡ! παγώνει τὸ αἷμα μου!... Ἡ μητέρα μου εἶνε ἐκεῖ, καθισμένη σὲ μιά πέτρα καὶ δὲν ποῦ γνέφει. Τὸ κεφάλι της εἶνε θαρῶ, κοιμήθηκε τόσο πολὺ!... Δὲν θά ἐμπήσῃ εἰτά! Κοιμήθηκε, γιὰ νὰ γλεντοῦμε οἱ δύο μας... Ἦταν τότε εὐτυχισμένοι καιροί!...

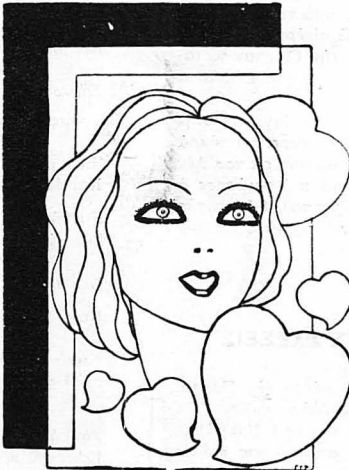
Ὁ Φάουστ λυσσοῦσε πειά ἀπὸ ἀπελπισία. Ἡ ὄρα εἶχε πε-ράσει, ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος. Πληθίαισε τὴν ἀγαπημένη του καὶ τὴν τραβήξε, ἀποφασισμένος νὰ τὴ σῶσῃ καὶ χωρὶς τὴ θέ-λησί της. Μὰ ἐκείνη τὸν ἀπέκρουσε καὶ πάλι.

—Ὅχι! εἶπε, ἀφρόσ με! Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρῃ τὴ θία... Μὴ μ' ἀρπάξης τόσο ἄγρια. Τί δὲν ἔκανα γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω ἐγὼ, καὶ σὺ μοῦ φέρνεις αἶμα!...

—Ξημερώνει, καλή μου, πολυχρησμένη μου! φώναξε μὲ ἀ-πόγνωσι ἐκείνος. Ἐλα!...

—Ξημερώνει; εἶπε ἡ Μαργαρίτα, καὶ ἡ φωνὴ της εἶχε ἀρχίσει πειά νὰ παίρῃ ὅλη τὴν καλωσύνη τοῦ θανάτου. Ναί, ἀλήθεια, ξημερώνει. Εἶνε ἡ στερνὴ μου μέρα... Μὴν πῆς κανενὸς πὼς ἡ Μαργαρίτα σὲ δέχτηκε καὶ σήμερα στὸ σπίτι της... Θά ξαναἰ-δοθοῦμε, μὰ ὄχι πειά στὸ χορῶ...
Καὶ ἀμέσως τὴν κατέλαθε καὶ πάλι ἡ ἔξαφι, τρομαχτικὴ, θα-νατηφόρα, γεμάτη ἀγωνία.

—Ὁ κόσμος μαζεύεται... ἐπανέλαθε ψιθυριστά, μὰ δὲν ἀκούε-ται φωνή... Πλατεῖα καὶ δρόμοι εἶνε γεμάτοι... Κτυπεῖ ἡ κα-μπάνα, ἀκούς; Ἄ! τὴ φριχτὰ ποῦ μὲ δίνει ὁ ἔθμος! Νά, μ' ἀρ-πάξει! Τώρα, θλάεις; Ὁ κάθε λαϊκὸς σπαράζει, ἐλέποντας τὸ μαχαίρι ποῦ μὲ κόβει ἐμένα... Νά, ὄλος ὁ κόσμος ἔγινε θου-

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η φύσις τότε μόνον παράγει γυναίκες, όταν δέν κατόρθωσει να πλάσῃ ἄνδρες. Αριστοτέλης

“Αν ἔλειπε ἡ γυναίκα, ὁ ἄνδρας θά ἦταν τραχὺς, βάνιστος, μισάνθρωπος, καὶ θά ἀνοήσοις τί εἶνε χάρις, διότι ἡ χάρις εἶνε τὸ χαρῆλο τοῦ ἔρωτος. Σατωβριάνδος

Γιὰ τὸν ἄνδρα, ἡ πλουσία γυναίκα εἶνε ἀκατάδεκτη, ἡ ὀμορφὴ ἴσπτη καὶ ἡ ἀσχημὴ ἀνάξια προσώχης. Βολταίρος

Ἡ γυναίκα τείνει πάντοτε νὰ κἀνὴ ἡλίθιο καὶ τὸν πὸ συνετὸ ἄνδρα ἀκόμη, ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια ἀποκαίεται εἰκόλο, σάν μωροκόλα, ἀκούγοντας παρωμῖθια. Ντιντερό

Ἡ γυναίκες πὸυ θυμωθόνονται ἀπ’ τὰ χρῆσὰ στολίδια τῆς στρατιωτικῆς στολῆς, μοιάζουν μὲ τις μακρὲς ἐκείνες πεταλοῦδες τῆς νιχίτσας, πὸυ πέφτουν ἀπερίσκεπτα ἀπάνω στὰ λευγάκια καὶ κἀνε τὰ πτερά τους. Α.δ. Ρίκαρντ

“Αν δῆτε μιὰ γυναίκα νὰ κιντᾶται ὄφως ὀλόκληρης στὸν καθρέφτη της, δὲ εἰσάστε σίγουρος πὸς ἡ εἶνε ἀνόνητὴ ἢ θά γίνῃ ἀνόνητὴ ... Ζώρζ Λεφέβρ

“Αν ὁ ἄνδρας εἶνε τὸ ὀρφωτέρου λουλοῦδι τῆς φύσεως, ἡ γυναίκα εἶνε ἡ μαροδιά του. Μαλέριμ

“Ὁ καλόγερος καὶ ἡ γυναίκα εἶνε...δὺο νῆνια τοῦ Σατανᾶ! Γαλλικὴ Παροιμία

Τρία πράγματα εἶνε ὄφραια σ’ αὐτὸ τὸν κόσμο : Πατὰς καλοπαισιμὸς, καθαιλάτης ὀπλισμένος καὶ γυναίκα στολισμένη. Γοσκανική

“Ἄνδρα κοκκινοτόρη καὶ γυναίκα μὲ τρίχομα μουστακιῶ, χαρῆτα τους πάντα κρατῶντας ἀπὸ ἓνα μεγάλο λιθάρι στὸ κάθε σου χέρι. Γισπανική

“Ὅποιος κρατεῖ τὸ χέρι ἀπὸ τὴν οὐρὰ καὶ τὴν γυναίκα μὲ τὸ λόγο της, πρέπει νάμει σίγουρος πὸς τίποτε, μὴ ἀπολόγως τίποτε, δὲν κρατεῖ. Γαλλικὴ

Στὸν ἔρωτα, ὅπως καὶ στὸν πόλεμο, δὲν χωρεῖ εὐσιπλᾶνία. Μαυροβουνιώτικὴ

“Ὅταν δῆς ἓναν ἄνθρωπο νὰ γροῖξῃ τὴν πλάτες του στὸν ἔρωτα, ἔξωρμητὸν αὐτὸ τὸ τετῆρι τὸν Σωντανῶν. Ἀραβικὴ

“Ὅπως οἱ ἡθοποιοὶ φταρνίζονται, γελοῖν, κλαῖνε καὶ βῆζουν ἑποια στιγμή θέλουν, ἔτσι καὶ ἡ γυναίκα τὰ καταπερνῶν νὰ εἶνε ἐρωτευμένες ὅταν καὶ ἐφῶσον αὐτὲς θέλουν ... Α. Μυσσέ

Δὺ ὄφραια πράγματα ἵπάρχουν στὸν κόσμο : Ἡ γυναίκες καὶ τὰ τριαντάφυλλα. Καὶ δὺο καλὰ : Ἡ γυναίκες καὶ τὰ πετόνια. Ὅστε τὸ μόνου πράγμα στὸν κόσμο, πὸυ εἶνε καὶ ὄφραιο καὶ καλὸ, εἶνε ἡ γυναίκα. Μαλέριμ

“Αν οἱ ἄγγελοι κατέβησαν ἀπὸ τοὺς οὐρανοῦς, ὅλες ἡ γυναίκες θά τοὺς παντρευθόνταν. Ἄλλ’ ἂν ἀμείσως ἔλειπε ὁ διάβολος ἀνεβῆσαν ἀπὸ τὴν κόλασ, τότε ὅλες ἡ γυναίκες θά ἀφῆναν τοὺς ἄγγελους γιὰ νὰ παντρευθῶν τοὺς διαδόλους. Β. Ὀύγκω

Τὸ πρῶτο παιδι κάθε γυναίκα εἶνε συνέχεια τῆς κοίτας της. Ἄλ. Λουμᾶς, υἱὸς

“Ὅταν ὁ Θεὸς θυμωσε ἐναντίον τοῦ Ἰσὼβ, τοῦ ἀρῆαξε τὰ παιδιὰ του, τὴν γεία του καὶ τὰ ἀγαθὰ του. Ἄλλ’ ἰὰ νὰ τὸν βασανίσῃ περισσότερο, γιὰ νὰ τοῦ σαράξῃ στὰ σίγουρα τὴν ψυχὴ, ἔξερετε τί τοῦ ἔκανε ἀκόμα ;... Τοῦ ἄφησε τὴ γυναίκα του ... Διὲς Σκορδερὶ

Ἐκείνος πὸυ δὲν θέλει νὰ παραουράσῃ τὰ σαγιάνια του, κοτανίζει τὸ κρέας τῆς προβατίνας, πρὶν τὸ ψῆσει, καὶ κρεμαῖει τὰ φρούτα, γιὰ νὰ ὀφωίσουν. Ἡ γυναίκα δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν προβατίνα καὶ τὰ φρούτα. Συντόως κἀνετ γι’ αὐτὴν τὸ ἴδιο. Νορβικὴ

Ἡ ἡδονὲς φέρνουν ζᾶλη, ὅταν τις δοκιμάει κανεὶς συχνὰ. Α. Κάρρ

ὅς, σάν τάφος!... Ἦταν φρικιαστικὸ αὐτὸ πὸυ συνέβαινε. “Αχ! τὸ ἔθόγγησε ὁ Φάουστ μὲ ἀπελπισία. “Αχ, νὰ μὴν εἶχα γεννηθῆ!... Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ θραεὶα πόρτα τοῦ κελλιοῦ μισάνοιξε καὶ στὸ ἀνοιγμὰ τῆς παρουσιάστηκε ὁ Μεριστοφελῆς.

—Ἐβγάτε! φώναξε πιγιάτα, ἀλλοίως εἶστε χαμένου. Πόσα ἀνώφελα λόγια, μὰ τὴν Κόλασι! Τί ἀγόροχημα καὶ τί διαστράμοι!... Τὰ ἄλογα μὸ ἀνυπομονοῦν καὶ ἡ μέρα χαράζει!

Ἡ Μαργαριτά γύρισε καὶ τὸν εἶδε. Καὶ τότε, τὸ πρῶτοπὸ τῆς πῆρε μιὰ ἔκφρασι μεγάλου τρόμου.

—Αὐτὸς; ἀνέκραξε. Εἶνε αὐτὸς!... Διᾶδε τὸν ἀπ’ ἔδῳ, γρήγορα! Τί ἔρχεται νὰ κἀνῃ σ’ αὐτὸν τὸν ἱερὸ τόπο; Ἐμεῖα θέλει!

—Πρέπει νὰ ζήσης! ἦταν ἡ ἀπάντησι τοῦ Φάουστ. “Ἐστω καὶ μ’ αὐτὸν!

Μὰ, τὴν ἴδια στιγμή, ἡ φτωχὴ κόρη σωριάστηκε ἐπάνω στὴ στρωμνὴ τῆς. Ἡ δυνάμεις τῆς εἶχαν ἐξαντληθῆ πειά, τὴν ἔφαιναν ὀλοένα. Μὰ σὲ λίγο, κατέβαλε μιὰ τελευταία προσπάθεια, μισοσηκώθηκε καὶ ἔνωσε τὰ κατὰχλωμα χέρια τῆς.

—Θεὸ τοῦ οὐρανοῦ... ψιθύρισε. Σὲ σένα παραδίνουμαι!... Παράλυτος πειά ἀπὸ τὴν φρικὴ, τὴν κῦτταζε ὁ Φάουστ, χωρὶς σῆτα νὰ τὴν πλησιάσῃ νὰ μιλά.

—Ἐξῆφρα, ἡ φωνὴ τοῦ Σατανᾶ ἀντήχησε σ’ αὐτιά του, σὰ θόμβου ἐνὸς κακοῦ οὐνερου:

—Πᾶμε! τοῦ εἶπε αὐτὸς. Πᾶμε γρήγορα, γιὰτί ἀλλοίως, σ’ ἀφῖνω μαζὺ τῆς κᾶτω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῦ δημιοῦ!

Ἡ Μαργαριτά, ἔτοιμη πειά νὰ ξεψυχῆση, ψιθύρισε τὴν τελευταία προσευχὴ τῆς:

—Ἐμει δικὴ σου, πατέρα, σῶσε με!... Ἄγγελοι, ἅγια πλῆθη, κυκλώστε με, βοηθήστε με!...

Καὶ ἔξῆφρα μισοσηκώθηκε, μὲ τις τελευταῖες δυνάμεις πὸυ τῆς ἀπόμειναν. Κῦτταξε γιὰ μιὰ στιγμή τὸν Φάουστ, μὰ εὐθύς, ἀμέσως ἀπέστρεψε τὸ πρῶτοπὸ τῆς καὶ ἀπὸ τὸ ὄμμα τῆς ἔξεφυγαν δὺο λόγια τρομερά:

—Ἐρρίκε! ψιθύρισε. Μὲ τρομάζεις!... Κυριευμένη ἀπὸ ἀποστροφῆ πρὸς τὸν κολασμένον ἄνθρωπο, πὸυ τόσο εἶχε ἀγαπήσει, ἔτοιμοθάνατη πειά, προσπάθησε νὰ ἐξησκρῆν ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ κοντὰ του. Μὰ δὲν μπόρεσε, καὶ σωριάστηκε χᾶμο.

—Ἐκρίθη! οὐρλιάσε ὁ Μεριστοφελῆς. Εἶνε δικὴ μου πειά!...

Μὰ μιὰ ξένη φωνὴ ἀκούστηκε τότε, μιὰ ἄλλη φωνὴ, πὸυ φαίνονταν σάν νᾶρχεται ἀπὸ ψηλά. Καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ εἶπε μιὰ λέξι μονάχα:

—Ἐσώθη!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Μεριστοφελῆς ἀρπάξε τὸν ἀπολιθωμένο Φάουστ ἀπὸ τὸν μανδῦα του καὶ τὸν παρέσυρε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ.

—Ἐδῶ! τοῦ φώναξε. Μαζὺ μου!

Τὸν παρέσυρε στὸ διάδρομο, σάν θηρίο πὸυ παρασύρει τὴν λεῖα του, πὸυ εἶνε ὀλότελα δικὴ του. Καὶ ὁ Φάουστ, καθώς προχωροῦσε πρὸς τὸν ἐλευθερον ἄερα καὶ πρὸς τὸ φῶς, ἀκουσε ἀπὸ τὰ κατὰῆθα τοῦ κελλιοῦ τὴν γνώριμη φωνούλα τῆς Μαργαριτάς, πὸυ ἔσβησε ὀλοένα:

—Ἐρρίκε!... Ἐρρίκε!...

Ὁ Φάουστ ἐξακολούθησε τὸ τραγικὸ τοῦ ταξεῖδι μαζὺ μὲ τὸν Σατανᾶ, στὸν ὀποῖο εἶχε πούλησει τὴν ψυχὴ του. Ὑπάρχουν κατηλιὰ, ὅπου τὸ κρασί χαρίζε τὴ λῆθη καὶ ὕπνηρχαν καὶ ἄλλες μαγικῆς, ὀργιστικῆς γιορτῆς, σάν τῆς Βαλπούργης, γιὰ νὰ παραπλανήσουν τὴ σκέψι καὶ νὰ ἀνάφωρν τὴ δίψα ἐνὸς σοφοῦ, σάν αὐτὸν πὸυ τὸ κάκου εἶχε ἀποζητήσῃ, μέσα στὰ βιόλια στὴν ἀρχὴ καὶ ὕστερα στὴν καθοδήγησι τοῦ Διαβόλου, νὰ βρῆ τὴν ζῆσι τὴν εὐτυχία. Ὁ Σατανᾶς ὕπηρετῆσε ἀκόμη τὸν ἄνθρωπο «ἐδῶ πέρα». Μὰ, στὸ «ἐκεῖ πέρα», ὁ ἄνθρωπος θά δολεῖν ἀκόμη στὸ Σατανᾶ, ὅπως ἔλεγε καὶ ἡ αἰμᾶτη γραφὴ τοῦ τραγικοῦ συμβολαίου τῶν...

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΟΙ ΔΥΟ ΗΡΩΕΣ

Ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς κόμης Δ’ Ἐσταίνγκ, κινηγοῦσε μὲ λύσσα σὲ μιὰ μολῆ ἓναν ἀνδροειστάτο Ἄγγλο ἀξιωματικό.

Πλησιάζοντάς τον, ἐπιτέλους, καὶ σπῆνόντας τὸ σπαθὶ του νὰ τὸν χτυπήσῃ, εἶδε μὲ συγκίνηση ὅτι τὸ δεξιὸν χερί ἦταν ἀμόρφητο καὶ κομμένο κατὰ τὴ διάκρισι τῆς μάχης.

—Τιμὴ σου; ἀνδρείου; ἰφάνεια; τότε, σταματῶντας ἀμέσως.

Καὶ μὲ τὸ ἴδιο, τὸ πρὶν ἀπελιθτικὸ σπαθὶ του, χαρέτῃσε εὐλαδικὰ τὸν ἀκατάβλητο ἔρωτα!...

